

PARAULA I VIDA

Unir mans solidàries i misericordioses

Amb la Jornada de de-
juni voluntari de di-
vendres i la col·lec-
ta d'aquest diumenge a
totes les parròquies de la
Diòcesi, s'obre la Campa-
nya de Mans Unides d'aquest any, que
és l'«Any de la Misericòrdia», i des-
prés anirem tenint altres actes durant
tot aquest 2016. **Mans Unides** de nou
truca a la porta dels nostres cors per-
què els obrim a la solidaritat efectiva
amb els germans que passen fam, per-
què practiquem les obres de misericòr-
dia: «donar de menjar i de beure» als qui
passen fam i set. Una fam i una set que
no són només de menjar i beure, i que cal
pal·liar semblant projectes de vida, tal
com recalquen en el lema de campa-
nya d'aquest any: **«Planta-li cara a la
fam: sembra.»**

Més de mig segle després d'haver
estat fundada aquesta institució de
l'Església catòlica (una ONG de desen-
volupament) per un grup de dones va-
lentes i audaces, com a ressò compro-
mès de la crida del beat Papa Pau VI a
lluitar contra la fam ajudant el desen-
volupament dels pobles necessitats
d'arreu de la terra, cal continuar treba-
llant per acabar amb totes les fams del

món. Ho fan a través de programes,
plans i projectes de desenvolupament
integral, promoguts sempre per les ma-
teixes persones dels països més ne-
cessitats d'Amèrica, Àsia, Àfrica i Ocea-
nia, amb l'objectiu de posar fi a aquesta
xacra que afecta gairebé 800 milions
de persones. No es tracta només de
donar de menjar. Convenen també i es
promocionen uns programes de for-
mació que permeten millorar l'educa-
ció —tant escolar com professional—
d'aquells que més ho necessiten, i
també a través de la construcció i reha-
bilitació d'infraestructures com esco-
les, hospitals i pous. Així mateix, amb
programes socials que permeten en-
fortir el paper de la dona en les seves
comunitats.

Mans Unides està formada per vo-
luntaris, que treballen amb l'ajuda
d'alguns tècnics, per donar suport als
pobles més empobrits en el seu desen-
volupament i alhora en la sensibilitza-
ció de la població espanyola i andor-
rana.

Els seus ingressos provenen, en un
87,1%, de fonts privades i en un 12,9%
del sector públic. I de tot el que recull
utilitza el 86,6% en els projectes de
desenvolupament, i només el 6,5% en

administració i estructura, i un 6,9% en
sensibilització, promoció i captació de
recursos. Tot es posa al servei d'obrir
camins i tendir ponts per millorar les
condicions de vida del major nombre
de persones vulnerables. Es tracta
d'arribar a tothom, fins als llocs més
remots, perquè cal arribar a tothom.
Mans Unides dona suport cada any
a més de 2,5 milions de persones de
60 països. Sempre convençuts que
la fam es combat plantant-li cara, tot
semblant projectes de vida i esperança
en totes les dimensions necessàries
per al creixement de les persones i els
pobles.

Sense deixar d'ajudar els que tenim
a prop, sobretot a través de Càritas dio-
cesana i parroquials, també cal aj-
udar els qui estan lluny i que sofreixen
endèmicament els problemes que es
deriven de la pobresa i la fam. Enguany
els projectes que la nostra Diòcesi aj-
udarà són a Àfrica i Amèrica Llatina. Si-
gueu generosos. *«Tothom qui doni un
vas d'aigua fresca a un d'aquests pe-
tits només perquè és deixeble meu,
us asseguro que no quedarà sense re-
compensa» (Mt 10,42).*

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Nous vitralls a Santa Maria d'Agramunt

La façana principal de l'església
romànica de Santa Maria d'Agra-
munt ja llueix els tres nous vitralls
(dos de laterals i un a la rosassa) de la
façana principal. El 19 de desembre,
abans que comencessin les festes de
Nadal, el mestre vidrier de Vallbona
de les Monges, Gerard Balcells, va aca-
bar de col·locar el vitrall que faltava a
la rosassa del temple, mentre que els
dos laterals van ser col·locats a finals
de novembre. El vitrall de la rosassa té
unes 400 peces i mesura 2,6 metres
de diàmetre per 94 centímetres.

Balcells ha utilitzat per a aquests nous
vitralls la tradicional tècnica de l'em-
plomtat, que es practica des del segle
XI. El disseny és obra de l'artista local
Serafina Balasch, que ha utilitzat els
colors característics del nostre territori
(ocres, marrons i verds dels camps
de cultiu) i de l'aigua.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Recórrer el camí del perdó

Un home jove, d'uns trenta-cinc
anys, casat, pare de família,
amb tres fills petits, implicat
en una professió que demana molta
dedicació, s'acostà a rebre el sagra-
ment del perdó a l'església de sem-
pre i amb el sacerdot de sempre.
«Deixeu-vos reconciliar amb Déu»
(2Co 5,20). Arribat a casa, després
de sopar, va escriure aquesta pregà-
ria: «Pare! Sé que els més menuts
de casa són nens i que només pen-
sen a jugar i riure. Per molts nervis,
mal dia o cansat que em senti, no es
mereixen que els digui les coses cri-
dant, per molt malament que les fa-

cin. Sé que els puc ensenyar, edu-
car i corregir amb altres mètodes i
maneres, des de l'amor. Ajuda'm a
fer-ho! [...] Pare! Ja saps com m'esti-
mo la Marta. La meva feina, però, fa
que sovint li deixi tota la responsa-
bilitat dels nens, bona part de les fe-
ines de casa i altres tasques. Proba-
blement, organitzant-me, jo podria
col·laborar més, fer que se sentís
ajudada i reconeguda. Sé que en
ocasions se sent sola i jo no hi sóc.
El mòbil no pot substituir l'abraça-
da i el petó de la persona que t'esti-
ma, per molts *tastimo* que li envii
pel whatsapp. Fes-me més atent a

aquesta realitat! [...] Pare! Perdona'm
per ser un individu més d'aquesta
societat que camina amb el cap cot,
d'aquí cap allà, com autòmats, i tot
amb presses, sense temps per viure
joiosament la vida. Perdona'm per no
haver estat capaç d'adonar-me'n. Que
vegí, Pare, que l'important no és ar-
ribar abans sinó arribar-hi, també,
gaudint del camí i de la companyia
de les persones que hi trobes.»

El desig de seguir Jesús és camí
de reconciliació que porta a obrir-se
a Déu. Déu passa i torna a passar
per la nostra vida fins que sabem dir-
li, des del reconeixement de la seva

grandesa i de la nostra petitesa, amb
extrema humilitat: «Pare, em sap greu
haver-vos ofès, aquest allunyament
de Vós, aquest allunyament dels al-
tres». Recuperada la criatura neta i
lliure, la misericòrdia del Pare ens fa
misericordiosos i ens obre al perdó,
a perdonar els altres. «Sigueu mise-
ricordiosos, com ho és el vostre Pa-
re» (Lc 6,36).

Rebre el perdó de Déu, perdonar
els altres. Recórrer el camí del perdó,
que és alhora camí de pau i d'esper-
rança, de retorn a Déu, de retorn als
altres.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Unir manos solidarias y misericordiosas

Con la Jornada de ayuno voluntario del viernes y la colecta de este domingo en todas las parroquias de la Diócesis, se abre la Campaña de Manos Unidas de este año, que es el «Año de la Misericordia», y después iremos teniendo otras actuaciones durante todo este 2016. **Manos Unidas** de nuevo llama a la puerta de nuestros corazones para que los abramos a la solidaridad efectiva con los hermanos que pasan hambre, para que practiquemos las obras de misericordia: «dar de comer y de beber» a los que pasan hambre y sed. Un hambre y una sed que no son sólo de comer y beber, y que debemos paliar sembrando proyectos de vida, tal como recalcan en el lema de la campaña de este año: «**Plántale cara al hambre: siembra.**»

Más de medio siglo después de haber sido fundada esta institución de la Iglesia católica (una ONG de desarrollo) por un grupo de mujeres valientes y audaces, como eco comprometido de la llamada del beato Papa Pablo VI a luchar contra el hambre, ayudando al desarrollo de los pueblos necesitados de toda la tierra, hay que seguir trabajando para acabar con todas las hambres del mundo. Lo hacen a través de programas, planes y proyectos de desarrollo integral, promovidos siempre por las mismas personas de los países más necesitados de América, Asia, África y Oceanía, con el objetivo de poner fin a esta lacra que afecta a casi 800 millones de personas. No se trata sólo de dar de comer. Conviene también y se promocionan unos programas de formación que permitan mejorar la educación —tanto escolar como profesional— de aquellos que más lo necesitan, y también a través de la construcción y rehabilitación de infraestructuras como escuelas, hospitales y pozos. Asimismo, con programas sociales que permiten fortalecer el papel de la mujer en sus comunidades.

Manos Unidas está formada por voluntarios, que trabajan con la ayuda de algunos técnicos, para apoyar a los pueblos más empobrecidos en su desarrollo y al mismo tiempo en la sensibilización de la población española y andorrana. Sus ingresos provienen, en un 87,1%, de fuentes privadas y en un 12,9% del sector público. Y de todo lo que recoge, utiliza el 86,6% en los proyectos de desarrollo, y sólo el 6,5% en administración y estructura, y un 6,9% en sensibilización, promoción y captación de recursos. Todo se pone al servicio de abrir caminos y tender puentes para mejorar las condiciones de vida del mayor número de personas vulnerables. Se trata de llegar a todos, hasta los lugares más remotos, porque hay que llegar a todos. Manos Unidas apoya cada año a más de 2,5 millones de personas de 60 países. Siempre convencidos de que el hambre se combate plantándole cara, sembrando proyectos de vida y esperanza en todas las dimensiones necesarias para el crecimiento de las personas y los pueblos.

Sin dejar de ayudar a los que tenemos cerca, sobre todo a través de Cáritas diocesana y parroquiales, también hay que ayudar a los que están lejos y que sufren endémicamente los problemas que se derivan de la pobreza y el hambre. Este año los proyectos que nuestra Diócesis ayudará están en África y América Latina. Sed generosos. «*El que dé a beber, aunque no sea más que un vaso de agua fresca, a uno de estos pequeños, sólo porque es mi discípulo, en verdad os digo que no perderá su recompensa*» (Mt 10,42).

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Santa Maria de Tèrmens celebra el cinquantè aniversari de la seva construcció

El dia 20 de gener l'Arquebisbe Joan-Enric va presidir la festa litúrgica de Sant Sebastià a l'església parroquial de Santa Maria de Tèrmens que en aquella mateixa data havia estat inaugurada i dedicada ara fa 50 anys pel llavors Bisbe d'Urgell, Dr. Ramon Iglesias Navarri.

Concelebraren amb Mons. Joan-Enric Vives, el Rector de la Parròquia, Mn. Jaume Tarragó; l'Arxiprest de Noguera, Mn. Joan Pujol; el Delegat de litúrgia del Bisbat de Solsona, Mn. Lluís Prat; i molts d'altres preveres veïns de l'Arxiprestat que volgueren unir-se a la joiosa celebració. Hi van assis-

tir l'Alcaldessa de Tèrmens, Concepció Cañadell Salvía; familiars directes del qui fou l'arquitecte constructor del temple, Isidre Puig i Boada, així com els regidors de l'Ajuntament i una gran quantitat de fidels.

Després de la celebració, es portà a terme una conferència sobre la figura de l'arquitecte Isidre Puig i Boada, a càrrec de l'arquitecte diocesà del Bisbat de Solsona. Isidre Puig i Boada, que fou deixeble d'Antoni Gaudí i que va col·laborar en la construcció de la Sagrada Família als anys 50, va

ser arquitecte diocesà de la Diòcesi d'Urgell entre 1956 i 1968 i va projectar en aquells anys diverses esglésies parroquials amb influència gaudiniana, com es pot apreciar a Santa Maria. A la Diòcesi d'Urgell les esglésies de Sant Joan de l'Erm, Sant Pere de Pujalt, Santa Maria de Montargull, el Sagrat Cor de Balaguer, la Mare de Déu Assumpta d'Artesa de Segre i Santa Maria de la Guàrdia d'Urgell són del mateix arquitecte.

Un dinar de germanor de tot el poble de Tèrmens va cloure la jornada festiva.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Festa

A vui obrim un petit camí de reflexió sobre tres dimensions que marquen, el ritme de la vida familiar: la festa, el treball i la pregària.

Comencem per la festa. I direm que la festa és un invent de Déu. Recordem la conclusió de la narració de la creació, en el Llibre del Gènesi que hem escoltat: «El setè dia, Déu havia acabat la seva obra. El dia setè, doncs, va reposar de tota l'obra que havia fet. Déu va beneir el dia setè i en va fer un dia sagrat, perquè aquell dia reposà de la seva obra creadora» (2,2-3).

Pot passar que una festa arribi en circumstàncies difícils i do-

loroses, i se celebri fins i tot «amb un nus a l'estómac». I això no obstant, fins i tot en aquests casos, demanem a Déu la força de no buidar-la completament.

Fins i tot en l'àmbit del treball, a vegades sabem «infiltrar-hi» algun espai de festa: un aniversari, un casament, un naixement, així com també una jubilació o l'arribada d'un nou treballador... És important fer festa.

Però el veritable temps de la festa és suspendre el treball professional, i això és sagrat, perquè recorda a l'home i a la dona que són fets a imatge de Déu, el qual no ens fa esclaus del treball, sinó «amos». El temps de descans, so-

bretot el dominical, està destinat a nosaltres perquè puguem gaudir d'allò que no es fa ni es pren, no es compra ni es ven.

Finalment, el temps de la festa és sagrat perquè Déu l'habita d'una manera especial. L'eucaristia dominical porta a la festa tota la gràcia de Jesucrist: la seva presència, el seu amor, el seu sacrifici, el seu fer-nos comunitat, el seu ser amb nosaltres... I així cada realitat rep el seu sentit ple.

La família té una experiència extraordinària per a comprendre, orientar i donar suport al valor real del temps festiu.

(Dimecres, 12 d'agost de 2015.)

Celebració de Sant Antoni a la diòcesi d'Urgell

La celebració de la festivitat de Sant Antoni va portar als rectors de moltes parròquies a beneir animals domèstics i equins, després d'una missa molt participada, en la que molts van beneir, també, el tradicional panet.

A més, en molts indrets com a La Seu d'Urgell i a les diverses parròquies del Principat d'Andorra les confraries van cuinar el plat de muntanya que recull l'antiga tradició de solidaritat: l'escudella. En molts indrets com a Ponts, es van fer activitats vinculades amb l'acció social.

La Confraria de Sant Antoni Abat de La Seu d'Urgell va celebrar la festivitat del seu patró i va cuinar escudella per a 3.000 persones, fent servir 800 quilos de verdures, llegums i carns. La jornada de Sant Antoni es va iniciar a les dotze del migdia amb la missa solemne a la catedral de Santa Maria d'Urgell, i on el Rector, Mn. Xavier Parés, efectuà la tradicional benedicció i repartiment del Panet de Sant Antoni.

A la sortida de l'ofici, Mn. Parés va poder beneir els animals domèstics i equins aplegats per a l'ocasió davant de la porta de la Catedral. Tot seguit van seguir la passejada pels carrers del centre històric de La Seu fins a arribar al passeig Joan Brudieu, i allà es donà el tret de sortida als tradicionals «Tres Tombs», encapçalats pels tres banderers: Antoni Riu, el nou banderer, que ha dut el pendó de la Confraria de Sant Antoni Abat, el banderer proposat, Jordi Fanés, i el banderer sortint, Òscar Canillo. L'alcalde de La Seu d'Urgell, Albert Battalla, la regidora de Salut de l'Ajun-

tament urgellenc, Montserrat Bonet i el president del Consell Comarcal de l'Alt Urgell, Jesús Fierro, van assistir, juntament amb els membres de la confraria, els diversos actes que es van dur a terme durant aquesta festa dels pagesos, carnisers i cansaladers que se celebra en plena Setmana dels Barbuts.

A Ponts es va celebrar el «vot de poble» a Sant Sebastià el matí de diumenge, fent un pelegrinatge de Ponts fins a l'església de Sant Sebastià d'El Gos i on abans de començar la missa es va fer el tradicional sorteig de «les tires de Sant Antoni» per recaptar fons per als projectes d'ajudes a infants i persones grans de la Càritas Parroquial. A la tarda per celebrar Sant Antoni Abat es van fer activitats infantils i treballar amb ells el tema de la solidaritat. Al final es demanà al sant protector dels animals domèstics que cuidi de les nostres mascotes i animals de companyia.

A Escaldes després que l'any passat es recuperés l'organització tradicional a Escaldes-Engordany, els

Amics del Pont dels Escalls va tornar a encarregar-se enguany de l'Escudella de Sant Antoni. Una trentena d'escudellers han repartit 2.500 racions als ciutadans que, des de molt abans de les 13 hores, esperaven que el mossèn de la parròquia beneís l'àpat per recollir el seu plat.

A la plaça Sant Miquel d'Encamp, se celebrà la festa de Sant Antoni després de la tradicional missa i amb la benedicció de Mn. Antoni Elvira. Abans del dinar, se celebraren els tradicionals Encants de Sant Antoni, en què els manadors d'Encamp, juntament amb Mn. Elvira, es van subhastar coques, bulls, embotits, peus de porc i d'altres productes, i es van recaptar prop de 1.000 euros que es destinaran a obres socials.

Com és tradició, Canillo celebrà la festivitat amb una missa, la benedicció d'animals i la Vianda de Sant Antoni, un àpat popular que ha anat acompanyat d'un sorteig de lots de productes per recaptar fons per a la casa de colònies d'AINA. Mn. Ramon Rosell va estar present en les activitats després de l'Eucaristia, al peu del telecabina de Canillo, on es van repartir les racions d'escudella durant hores per tal que els esquiadors la tastessin.

La Confraria d'Escudellaires d'Andorra la Vella va repartir a la plaça Guillemó unes 4.500 racions d'escudella. El temps va animar la participació, i centenars de comensals van tastar-la, amb recipients portats de casa o bé amb el tradicional plat de ceràmica. Al migdia, la tradicional missa i benedicció va anar a càrrec de Mn. Ramon Sàrries, rector de Sant Esteve.

També a Sant Julià es va celebrar la festivitat de Sant Antoni a l'església parroquial, amb la concorreguda benedicció d'animals de companyia.

Celebració de Sant Antoni a diferents indrets de la diòcesi

La Seu d'Urgell

Andorra la Vella

Encamp

Escaldes

Canillo

BREUS

► **Urgell, en la formació del SIJ.** Els delegats de joventut dels bisbats amb seu a Catalunya van fer dos dies de formació en la primera setmana de gener a Pallejà. La psiquiatra Mar Álvarez i el director de Càritas Barcelona, Eduard Sala, van parlar als delegats sobre les ferides dels joves a nivell psicològic i social, indicant-los la necessitat de conèixer aquesta realitat per poder donar resposta des de l'acompanyament pastoral. El treball d'aquests dos dies es va centrar en la jornada interdiocesana d'animadors i animadores d'adolescents i joves que tractarà també de les ferides dels joves, en el marc de l'Any de la Misericòrdia. També es parlà de la coordinació de la JMJ a Cracòvia.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [1R 8,1-7.9-13 / SI 131 / Mc 6,53-56]. Sant Jeroni Emiliani (Venècia 1486 - Somasca 1537), prev., fund. somascos; santa Elisenda, vg.; santa Josefina Bakhita, vg.

9. ■ Dimarts [1R 8,22-23.27-30 / SI 83 / Mc 7,1-13]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

Comença el temps de Quaresma

10. ■ Dimecres [JI 2,12-18 / SI 50 / 2C 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18].

Dimecres de Cendra. Santa Escolàstica (s. vvi), verge, germana de sant Benet; santa Sotera, verge i màrtir; sant Silvà, bisbe; sant Hug, abat.

11. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / SI 1 / Lc 9,22-25]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Anià, abat benedictí.

12. ■ Divendres [Is 58,1-9a / SI 50 / Mt 9,14-15]. Santa Eulària (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotitular de la catedral; sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata

Humbelina, viuda; beat Josep Olla Valdes, rel.

13. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / SI 85 / Lc 5,27-32]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. iii); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina de Spoleto, vg. agustina.

14. ■ Diumenge vinent, I de Quaresma (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Dt 26,4-10 / SI 90 / Rm 10,8-13 / Lc 4,1-13]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (ix), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. iii); sant Antoni (Antoniet), mr.

Diumenge V de durant l'any

COMENTARI

Ho deixaren tot i el seguiren

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 6,1-2a,3-8)

L'any que morí el rei Ozies vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria.» Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que sóc un home de llavis impurs i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors un dels serafins volà cap a mi duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat.» Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi.»

► Salm responsorial (137)

R. *Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meua ànima. R.

En sentir el que vós heu promès, / tots els reis de la terra us lloaran / i celebraran que vós obreu així: / «Que n'és, de gran, la glòria del Senyor.» R.

La vostra dreta em salva. / Que el Senyor continuï afavorint-me. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,1-11)

Germans, primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escriptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escriptures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi.

Tant si sóc jo com si són ells, això és el que vosaltres heu cregut.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 5,1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, que es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar.» Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes.»

Així que ho feren agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven. Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador.» Ni ell ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes.»

Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

► Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 6,1-2a.3-8)

El año de la muerte del rey Ozías, vi al Señor sentado sobre un trono alto y excelso: la orla de su manto llenaba el templo. Y vi serafines en pie junto a él. Y se gritaban uno a otro diciendo: «¡Santo, santo, santo, el Señor de los Ejércitos, la tierra está llena de su gloria!» Y temblaban las jambas de las puertas al clamor de su voz, y el templo estaba lleno de humo. Yo dije: «¡Ay de mí, estoy perdido! Yo, hombre de labios impuros, que habito en medio de un pueblo de labios impuros, he visto con mis ojos al Rey y Señor de los Ejércitos». Y voló hacia mí uno de los serafines, con un ascua en la mano, que había cogido del altar con unas tenazas; la aplicó a mi boca y me dijo: «Mira: esto ha tocado tus labios, ha desaparecido tu culpa, está perdonado tu pecado». Entonces escuché la voz del Señor, que decía: «¿A quién mandaré? ¿Quién irá por mí?» Contesté: «Aquí estoy, mándame.»

► Salmo responsorial (137)

R. *Delante de los ángeles tañeré para ti, Señor.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón, / te cantaré en presencia de dioses extranjeros, / postrado hacia tu santo templo. / Doy gracias a tu nombre por tu amor y fidelidad. R.

Cuando te invoqué, me escuchaste y fortaleciste mi ánimo. / Que te den gracias, Señor, todos los reyes de la tierra / al oír las palabras de tu boca; / que proclamen las hazañas del Señor, / porque la gloria del Señor es grande. R.

Me pones a salvo con fuerza protectora. / El Señor completará lo que hace por mí. / Señor, tu amor es eterno, / no abandones la obra de tus manos. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 15,1-11)

Hermanos, Lo primero que yo os transmití, tal como lo había recibido, fue esto: que Cristo murió por nuestros pecados, según las Escrituras; que fue sepultado y que resucitó al tercer día, según las Escrituras; que se le apareció a Cefas y más tarde a los Doce; después se apareció a más de quinientos hermanos juntos, la mayoría de los cuales viven todavía, otros han muerto; después se le apareció a Santiago, después a todos los Apóstoles; por último, como a un aborto, se me apareció también a mí. Pues bien; tanto ellos como yo esto es lo que predicamos; esto es lo que habéis creído.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 5,1-11)

En aquel tiempo, la gente se agolpaba alrededor de Jesús para oír la Palabra de Dios, estando él a orillas del lago de Genesaret; y vio dos barcas que estaban junto a la orilla: los pescadores habían desembarcado y estaban lavando las redes. Subió a una de las barcas, la de Simón, y le pidió que la apartara un poco de tierra. Desde la barca, sentado, enseñaba a la gente. Cuando acabó de hablar, dijo a Simón: «Rema mar adentro y echad las redes para pescar». Simón contestó: «Maestro, nos hemos pasado la noche bregando y no hemos cogido nada; pero, por tu palabra, echaré las redes». Y, puestos a la obra, hicieron una redada de peces tan grande, que reventaba la red. Hicieron señas a los socios de la otra barca, para que vinieran a echarles una mano. Se acercaron ellos y llenaron las dos barcas, que casi se hundían. Al ver esto, Simón Pedro se arrojó a los pies de Jesús, diciendo: «Apártate de mí, Señor, que soy un pecador.»

Y es que el asombro se había apoderado de él y de los que estaban con él, al ver la redada de peces que habían cogido; y lo mismo les pasaba a Santiago y Juan, hijos de Zebedeu, que eran compañeros de Simón. Jesús dijo a Simón: «No temas: desde ahora, serás pescador de hombres». Ellos sacaron las barcas a tierra y, dejándolo todo, lo siguieron.

El relat de la vocació d'Isaïes té tres parts: a) Descripció de la Glòria del Senyor; b) Consagració del profeta pel foc purificador; c) Missió del profeta amb la fidelitat al Senyor com a objectiu prioritari.

El marc històric (*l'any que morí el rei Ozies*) ve redimensionat pel marc teofànic: *Sant, sant, sant és el Senyor*.

Reconèixer la indignitat per a la missió (*Sóc un home de llavis impurs*) no és obstacle quan *una brasa de l'altar toca els llavis* del qui és cridat.

Isaïes va sentir la veu del Senyor que l'interpel·lava: *Qui enviaré?* i va respondre: *Aquí em teniu: envieu-m'hi.*

La crida divina resta incompleta sense la resposta humana. Crisi avui de vocacions? Més aviat manca de respostes amb crisi d'ambient —familiar i eclesial— que les faci possibles!

Els cridats pel Senyor ho són per testimoniar —de paraula i amb l'estil de vida— que *Crist morí pels nostres pecats* amb eficàcia redemptora segons les Escriptures; i que *al tercer dia ressuscità*. Certament Jesús «ressuscitant» és un fet que escapa a la fenomenologia de l'observació empírica, però que esdevé fet històric gràcies a l'experiència històrica del testimoniatge de *Quefes i els Dotze*, anunciadors de *la Bona Nova per la qual obteniu la salvació* incloent el fet de la Resurrecció de Crist i el del testimoniatge apostòlic.

Tots els evangelis donen relleu a la vocació dels Apòstols.

Mc i Mt destaquen la llibertat del Senyor en escollir els seus Apòstols: *va cridar els qui va voler* (Mc 3,13). Jn destaca la mediació humana: *Andreu portà el seu germà Simó on era Jesús; Felip a Natanael* (Jn 1,42.45). Lc destaca la relació ja existent de Jesús que *pujà a la barca de Simó*. La crida és acollida pels qui *s'aglomeren sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu*.

Reconèixer la pròpia indignitat (*Senyor, allunyeu-vos de mi que sóc un pecador*) permet l'eficàcia de la paraula de Jesús: *No tinguis por; des d'ara seràs pescador d'homes*.

L'objecció de l'expert pescador (*Ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res*) dona pas a l'obediència al mandat de Jesús: *Ja que Vós ho dieu, calaré les xarxes*. Quan imitem l'actitud de Simó-Pere el resultat és que *les xarxes s'esquinçaven d'una pesca com aquella*.